14/02/2019

Επιστολή Ιωσήφ Μ.Δ.: Τον αείμνηστον Γέροντα Ιωσήφ είχα την ιδιαιτέραν ευλογίαν να γνωρίζω

/ Ορθόδοξες Προβολές

Δημοσιεύουμε επιστολή του Ιωσήφ Μ.Δ. προς την εφημερίδα “ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ”, όπου, εκ μέρους του γράφοντος εξαίρεται η ηθική, το ήθος και η απορρέουσα πνευματική ακτινοβολία του μακαριστού Γέροντος Ιωσήφ του Βατοπαιδινού:

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντὰ τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος Ορθόδοξος Τύπος

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ.

Ἐπειδῆπερ τὸν τελευταῖον καιρὸν μετὰ τὴν ἔκδοσιν ἑνὸς βιβλίου ὑπὸ τῆς Ι.Μ.Μ. Βατοπαιδίου, γιὰ τὸν ἀείμνηστον Γερ. Ἰωσὴφ Βατοπαιδινόν, ἀκούστηκαν πάρα πολλὰ σχόλια, τόσον θετικά, ὅσον καὶ ἀρνητικά, ἔδοξεν καὶ στὴν ταπεινότητά μου, ἐν φόβῳ Θεοῦ, νὰ χαράξω μερικὲς γραμμὲς περὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος.

Τὸν ἀείμνηστον Γέροντα Ἰωσὴφ εἶχα τὴν ἰδιαιτέραν εὐλογίαν νὰ γνωρίσω ἀπὸ τὴν πρώτην φορὰν (1964) ὅπου ἀνέβηκα στὸ Ἅγ. Ὄρος. Στὴ συνέχεια κατὰ τὸ ἔτος

1965 ὅπου ἐγκαταβίωσα ὁριστικὰ στὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας μας, εἶχα πολὺ στενὲς σχέσεις γιὰ τὸν λόγον ὅτι τόσον ὁ ἀείμνηστος ὅσον καὶ ὁ ἐπίσης ἀείμνηστος Γέροντάς μου π. Χαράλαμπος ἀμφότεροι ἦσαν πνευματικὰ τέκνα τοῦ μεγάλου ἡσυχαστοῦ Γ. Ἰωσήφ. Οἱ καλύβες μεταξὺ τοῦ Γέροντός μου καὶ τοῦ Γ. Ἰωσήφ, ἀπεῖχαν τόσον ὡσεὶ λίθου βολήν. Καθημερινὰ συνδιατρίβαμε καὶ μάλιστα συμμετείχαμε στὶς καθημερινὲς λειτουργίες ποὺ ἐπιτελοῦντο κάθε νύχτα μετὰ τὰ μεσάνυχτα, στὴν Ἱερὰν Καλύβη μας τοῦ Τιμίου Προδρόμου.

Ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα ἦταν ἄνθρωπος ἐσωστρεφὴς ἅμα καὶ ἐξωστρεφής, κοινωνικός, ἐμφορούμενος μὲ πνεῦμα ἱεραποστολικό. Ὅσο γιὰ τὸν ἀείμνηστο Γέροντά μου, ἦταν ἄκρως ἐνδοστρεφὴς καὶ τολμῶ νὰ πῶ ἀντικατόπτριζε τοὺς παλαιοὺς ἡσυχαστές, ὅπου διῆγαν ἐν νηστείᾳ, ἀγρυπνίᾳ καὶ προσευχῇ, μακρὰν ἀπὸ τοὺς θορύβους τοῦ κόσμου. Ἀρκεῖ ν’ ἀναφέρω ὅτι ἀφ’ ὅτου ἐγκαταβίωσε στὸ Ἅγ. Ὄρος, οὐδέποτε ἐξῆλθε μέχρι ποὺ συγκατέβηκε στὶς παρακλήσεις τῆς μητέρας του νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Ὄρους ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν νὰ δεχθῇ ἡ ἀείμνηστη νὰ τὴν κείρῃ Μοναχή, ὅπως καὶ ἔγινε, ὑπὸ τὸ ὄνομα Μάρθα Μοναχή. Πρὸς τὰ τέλη τοῦ βίου του ἐξῆλθε ὡς Ἡγούμενος της Ι.Μ. Διονυσίου, παρὰ τὴν θέλησίν του.

Ὅσον ἀφορᾶ τὸν Γέροντα Ἰωσήφ, ἀλλὰ καὶ τὸν χαρισματοῦχο Γέροντα π. Ἐφραίμ, ποὺ εἶναι τώρα στὴν Ἀμερική, ἀμφότεροι εἶχαν ἀμέριστον τὴν εὐλογίαν τοῦ Γέροντός τους, νὰ ἐξέρχονται τοῦ Ὄρους γιὰ λόγους καθαρὰ πνευματικούς. Δὲν ἀποκρύπτω ὅτι οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ τῆς συνοδείας τοῦ Γ. Ἰωσὴφ τοῦ ἡσυχαστοῦ (Γ.Χαράλαμπος, π. Ἀθανάσιος, Γ. Ἀρσένιος) οὔτε ἐμπόδιζαν, οὔτε ὅμως ἐπικροτοῦσαν τὴν ἔξοδον πρὸς τὰ ἔξω τοῦ Ὄρους. Ὁ γνήσιος ἡσυχαστὴς βοηθᾶ πολὺ περισσότερον τὸν κόσμον μὲ τὴν προσευχή του· καὶ αὐτὸ τὸ ἔβλεπαν οἱ ὡς ἄνω ἀσκητὲς καθὼς καὶ ὁ ἄλλος πολύτιμος μαργαρίτης δηλ. ὁ παπα-Ἐφραὶμ Κατουνακιώτης, ὁ ὁποῖος ἐπὶ 36 χρόνια οὐδέποτε ἐξῆλθε τοῦ Ἁγ. Ὄρους. Ὅμως αὐτὸς συνευδοκοῦσε μὲ τὸ ἔργο ποὺ ἐπιτελοῦσαν οἱ παραδελφοί του (π. Εφραὶμ καὶ Γ. Ἰωσήφ) ὅπως τοὺς ἀποκαλοῦσε, λέγοντας μάλιστα ὅτι αὐτοὺς τοὺς ἔδωσε ὁ Θεὸς χάρισμα. Δὲν ἀποκρύπτω ὅτι εἶχε μιὰ ἰδιαίτερη ἀγάπη στὸν Γ. Ἰωσήφ. Αυτό το γνωρίζω πολύ καλα. Αν ένας αείμνηστος είδη ηγούμενος ισχυρίζεται το αντίθετο και μάλιστα μετά την κοίμηση του παπαεφραίμ, εμείς λέμε ότι τον γέροντα αυτό τον ζήσαμε από κοντά και πολλάκις μέναμε μαζί του επι μέρες από τότε που ζούσε με τον γέροντα του Νικηφόρο.Αποκλείεται να έλεγε άλλα σε εμάς και άλλα σε άλλους και όχι ένας τυχαίος αλλά ο παπαεφραίμ.

Ὅταν ἐπέστρεφαν πίσω οἱ ἀνωτέρω οὗτοι δύο Γέροντες, ἐπειδὴ ἀνήκαμε στὴν ἰδίαν πνευματικὴν οἰκογένεια μαθαίναμε ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν ἐν κόσμῳ δραστηριότητά τους. Γι’ αὐτὸ θὰ τολμήσω νὰ ἐξηγήσω σὲ ὁρισμένους ἀδελφοὺς ποὺ ἴσως ἀπὸ παραπληροφόρησιν σκανδαλίστηκαν καὶ ἰδιαιτέρως στὴν προσφορὰν τοῦ Γ. Ἰωσὴφ

στὸν γυναικεῖο Μοναχισμό.

Ὅσον ἀφορᾶ τὶς Μοναχὲς εἰς τὴν Εὔβοια, ἐγὼ δὲν τὶς ξέρω, ξέρω ὅμως ὅτι ζοῦν καὶ μποροῦν οἱ ἴδιες νὰ ποῦν ἄν ὑπάρχει ἠθικὸ σκάνδαλο. Ἐκεῖνο ποὺ γνωρίζω ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Γέροντα ὅταν πηγαίναμε κάπου, εἶχε ὅλην του τὴν σπουδὴ νὰ μεταδώσῃ αὐτὰ ποὺ ἔμαθε ἀπὸ τὸν Γέροντά του. Όταν δεν έβρισκε ανταπόκριση έφευγε αλλά με αξιοπρέπεια και όχι νύχτα κρυφά όπως μερικοί ισχυρίζονται.

Ὅσον ἀφορᾶ τὴν Ἱ. Μ. Εὐαγγελισμοῦ στὶς Οἰνοῦσες, γνωρίζω περισσότερα. Στὸ Μοναστήρι αὐτὸ κάλεσε πνευματικὸν ὁδηγὸν ἡ ἀείμνηστη Καθηγουμένη, λαϊκὴ τότε ὀνομαζομένη Κατίγκω, τὸν Γ. Ἐφραὶμ (Ἀριζονίτη). Πράγματι πῆγε μόλις ἱδρύθηκε ἡ Μονή, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ συνεργαστῇ μὲ τὴν κ. Κατίγκω καὶ ἀπεχώρησε. Ἐν συνεχείᾳ κάλεσε τὸν Γ. Ἰωσήφ. Ὁ Γ. Ἐφραὶμ τοῦ εἶπε, πήγαινε ἀλλὰ δὲν ξέρω ἄν τὰ καταφέρῃς. Πράγματι πῆγε. Βρῆκε μιὰ ὁμάδα ἀδελφῶν, ποὺ δὲν εἶχαν ἀκόμα ἡγουμένη.

Ἡ ἀείμνηστη (Κατίγκω ἀκόμη) μετέπειτα Μαρία Μοναχὴ ἦταν ὠκεανὸς ἐλεημοσύνης. Εἶχε πολλὲς ἀρετές, πλὴν ὅμως, ἀνθρώπινο ἦταν, εἶχε καὶ τὸ σκουλίκι τῆς φιλοδοξίας. Ἔκτισε μὲ ἔξοδά της τεράστια Μονή, ἄλλη Μ. Λαύρα τῆς Χίου. Ὅμως ἤθελε νὰ ἡγηθῇ τῆς ἀδελφότητος. Ὁ Γ. Ἰωσὴφ δὲν συμφώνησε καὶ μὲ τὴν σύμφωνο γνώμη τῶν ἀδελφῶν ἤθελε νὰ προχειρισθῇ ἡγουμένη μιὰ σεμνὴ Μοναχή, ὀνόματι Εἰρήνη. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ δυστυχῶς προσέκρουσε στὴν κτιτόρισσα τῆς Μονῆς, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ Γέροντας ν’ ἀποχωρίσῃ.

Ὅσο γιὰ τὸ περιβόητο σκάνδαλο τῆς Πάφου καὶ ἐκεῖ ἔγινε κάτι παρόμοιο· καὶ ἐκεῖ ἀφοῦ συνέστησε μιὰ μικρὴ ἀνδρικὴ ἀδελφότητα στὸν Σταυρὸ τῆς Μίνθης, ἐν συνεχείᾳ προέβη στὴν σύναψη καὶ γυναικείας Μονῆς. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸ ἐπέλεξε μιὰν εὐλαβὴ Μοναχὴ νὰ τοποθετήσῃ σὰν ἡγουμένη ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν, ἐπειδὴ ἦταν ἀρχάρια νὰ βάλῃ ὁ ἴδιος τὴν ἀδελφότητα σὲ μιὰ σειρά. Δυστυχῶς ἀπὸ ἀπειρία ἡ νέα ἡγουμένη δὲν θέλησε νὰ εἶναι ὑποτακτικὴ ἑνὸς πεπειραμένου Γέροντος, καὶ δυστυχῶς φθάσαμε ἐκεῖ ποὺ φθάσαμε.Ἄν ὑπάρχει ἠθικὸ σκάνδαλο ὡρίστε νὰ ἀκούσουμε από τις ίδιες καὶ ὄχι μὲ ὑπονοούμενα νὰ ρίχνουμε ρετσινιές.

Ἄν θέλετε ἀναγκάζομαι νὰ μιλήσω καὶ γιὰ τὰ ὑπονοούμενα ποὺ ἀφήνει ἕνα πολὺ σοβαρὸ καὶ ἐπίσημο πρόσωπο. Τολμῶ νὰ πῶ ὅτι τὸν κρίνω ἐπιεικῶς. Γιατί; Κάποτε ἦλθαν στὸ Ἅγ. Ὄρος δύο ἀρχιερεῖς, ὁ ἕνας (ἤδη ἀείμνηστος) ἔτυχε νὰ εἶναι φίλος μου· ἤμασταν συμφοιτητὲς καὶ καθόμασταν στὸ ἴδιο θρανίο. Γιὰ νὰ εἶμαι πιὸ σαφής, ὁ ἕνας ἦταν ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Λεμεσοῦ Χρύσανθος (φίλος ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο). Ὁ ἕτερος ζεῖ καὶ δὲν βλέπω σκόπιμο νὰ ἀναφέρω. Ὅμως γνωρίζει καλὰ τὶ ἐννοῶ. Αὐτοὺς τοὺς δύο ἀρχιερεῖς δυστυχῶς ἕνας φρόντισε νὰ τοὺς δηλητηριάσῃ γιὰ ἠθικὰ σκάνδαλα εἰς βάρος τοῦ Γ. Ἰωσὴφ καὶ τοῦ Μητροπολίτου

Ἀθανασίου. Ἀλλὰ ἄν τὸ γεγονὸς εἶναι ἀληθὲς πρέπει νὰ εἶναι ἀληθὲς καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ὅταν πρωτοπῆγα ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ι.Μ.Διονυσίου στὴν Ἱερὰ Κοινότητα «προφανῶς νὰ μὲ προφυλάξῃ» μοῦ εἶπε «ἐμπιστευτικά» ὁ ἴδιος ὅτι ὅλοι οἱ ἱερομόναχοι (παπάδες) τῶν Καρυῶν (20-25) πλὴν τοῦ π. Ἀκακίου τῶν Παχωμαίων, ἦταν ἀνήθικοι. Γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ χάλασε ὁ λογισμὸς μου καὶ ἔβλεπα μὲ καχυποψία ἁγίους ἀνθρώπους.

Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ θέματης Ι. Μ. Κουτλουμουσίου γνωρίζουμε ὅτι ὁ Γ. Ἰωσὴφ ἔφερε ἀπὸ τὴν Εὔβοια καὶ τοποθέτησε ἡγούμενον τῆς Μονῆς, τὸν νῦν ἡγούμενον π. Χριστόδουλο. Ἂν δὲν ταίριαξαν και ἔφυγεν δὲν ξέρω. Γεγονὸς εἶναι ὅτι ὁ ἀείμνηστος φιλοδοξοῦσε νὰ καταστεῖ ἡ Ι. Μ. Κουτλουμουσίου ἕνα πρότυπο ἡσυχαστικὸ κοινόβιο. Ὁ ἡγούμενος ἦταν πάλιν πιστὸς φύλακας τοῦ παλαιοῦ τυπικοῦ τῆς Μονῆς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν ἤθελε ὁ Γέροντας νὰ ἀντιδικεῖ μὲ τὸν ἡγούμενον. Ἤδη ἡ Μονὴ μπῆκε σὲ καλὴ σειρά. Γι’ αὐτὸ ἀπεχώρησε εἰρηνικὰ μαζὶ μόνο μὲ τοὺς Μοναχοὺς ποὺ ὁ ἴδιος ἔκειρε καὶ συνέχισε νὰ ἔχει φιλικὲς σχέσεις μέχρι ποὺ ἀπὸ τὴν Νέα Σκήτη ἡ Παναγία τοὺς κάλεσε νὰ ἐπανδρώσουν τὴν Ι.Μ.Μ. Βατοπαιδίου.

Στὸν κύκλο αὐτὸν τῆς σκανδαλολογίας δυστυχῶς ἐνεπλάκησαν καὶ ἀγαπητά μου πρόσωπα, τόσον λαϊκοὶ ὅσον καὶ μοναχοί. Ἕνας ἀγαπητός μου ἀδελφὸς Μοναχός, μελετώντας τὸ περισπούδαστο βιβλίο περὶ τοῦ Γ. Ἰωσήφ, σημείωσε μερικὲς κουκίδες, θεωρώντας προσβλητικὸ γιὰ τὴν Μεγάλη Μονὴ τοῦ Σταυροβουνίου τὸ γεγονὸς ὅτι ἀναφέρει ὁ Γ. Ἰωσὴφ πὼς ὁ ἀείμνηστος καὶ ἅγιος πνευματικὸς Κυπριανὸς τοῦ συνέστησε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ μὴ ζημιωθῇ. Κατὰ τὴν γνώμη μου μποροῦσε ὁ συγγραφέας νὰ τὸ παραδράμῃ. Ὅμως τὶ παράξενο ἄν πέρασε μιὰ Μονὴ ὅπως ὅλες οἱ Μονὲς ἀπὸ μιὰ περίοδο κρίσης. Εἶναι κακὸ ἄν ἕνας πνευματικὸς ἔβλεπε ἕναν ἐνθουσιασμένο νέο 18-20 χρόνων νὰ κινδυνεύει ἀπὸ δεξιὲς καὶ ἀριστερὲς παγίδες τοῦ ἐχθροῦ νὰ τοῦ σύστησε νὰ μεταβῇ στὸν Ἄθωνα; Μήπως εἶναι ψέμα ὅτι πολλοὶ νέοι τὴν ἐποχὴν ἐκείνη ἔφυγαν ἀπὸ τὰ Μοναστήρια τους ἢ ἔπεσαν σὲ ὑπερζηλωτισμὸν καὶ διάφορες πλάνες καὶ ἄλλοι ἐπανῆλθαν εἰς τὰ ἐγκόσμια; Εἶναι ἀνακρίβεια ὅτι τὸ ἡμερολογιακὸ κόντεψε νὰ διαλύσῃ ἀκόμα καὶ τὰ Μοναστήρια τοῦ Ἁγ. Ὄρους; Μᾶς ἔλεγε ὁ ἀείμνηστος π. Σάββας Σταυροβουνιώτης ὅτι λειτουργοῦσε καὶ πολλοὶ δὲν ἔμπαιναν στὸν ναὸν μὲ τὴν σκέψιν ὅτι τὰ Μυστήριά τουῆσαν ἄκυρα,(γνωρίζουμε ότι του έδειξε ο θεός θαύμα φοβερό να βλέπει ιδίοις όμασοι μέσα στο άγιον ποτήριον αντί Άρτον και Οίνο, Σάρκα και Αίμα, πράγμα που τον συγκλόνισε και τον στερέωσε). Ἀργότερα ἔφυγε καὶ ὁ ἴδιος καὶ μοῦ εἶπε καὶ τοὺς πραγματικοὺς λόγους ποὺ ἀπεχώρησε. Δὲν εἶναι ὅμως τοῦ παρόντος.

Ὅσον ἀφορᾶ καὶ λάθη δογματικά, ἐγὼ δὲν ξέρω τὶ βρήκανε. Ξέρω ὅμως ὅτι ἦταν

πιστὸς στὶς παραδόσεις μας μέχρι νὰ δώσῃ καὶ τὸ αἷμα του. Ἂν θέλετε λάθη καὶ μάλιστα δογματικὰ ἔκαναν καὶ ἅγιοι. Αἱρετικὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ διαχωρίζει τὴν πίστιν του, γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, καὶ δὲν δέχεται διόρθωσιν.

Ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει ἅγιον τὸν Αὐγουστίνον. Ἰσχυρίζονται μερικοὶ ὅτι ἀνήκει στὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν, ὅμως ἀναγνωρίστηκε ἐπίσημα Ἅγιος ὅταν ἀκόμη ἡ Δυτικὴ ἦταν ἑνωμένη μὲ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Οὔτε ἐμεῖς ἀμφισβητοῦμεν τοὺς Δυτικοὺς οὔτε ἐκεῖνοι τοὺς Ἀνατολικοὺς μέχρι τὸ μεγάλο σχίσμα (1054). Καὶ ὅμως στὴν διδασκαλία του ἔχει δογματικὰ λάθη. Ἀλλὰ καὶ ὁ μεγάλος φωστήρας Γρηγόριος Νύσσης, νὰ μὴν πῶ ὅτι καὶ ὁ χαλκέντερος φωστήρας τῆς γραφίδος, Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ἔχει κάποια σοβαρὰ λάθη. Θὰ βγοῦμε πάνω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ποὺ τοὺς εδόξασε νὰ τοὺς καθαιρέσουμε; Πρὸς Θεοῦ.

Δὲν διαφεύγει ἀκόμα σ’ αὐτοὺς τοὺς ἀδελφοὺς ν’ ἀναφέρουν ὅτι ὁ Γ. Ἰωσὴφ εἶχε κώλυμα ἱερωσύνης καὶ ὅμως ἤθελε νὰ γίνῃ ἱερέας. Μὰ τότε γιατὶ δὲν ἔγινε; Αὐτὰ ποὺ σχολιάζουν ότι ο π. Ἐφραὶμ ο Κατουνακιώτης είχε κάτι εις βάρος του Γ. Ιωσήφ είμαι σίγουρος ότι δεν ευσταθούν διότι τον ζήσαμε από κοντά. Δὲν γνωρίζω ἂν εἶπε τίποτε ὁ π. Νικόδημος Μπιλάλης. Αὐτὸς ὅτι ξέρετε καὶ σεῖς γιὰ τὸν προσωπικὸν βίον τοῦ Γ. Ἰωσὴφ τόσον ἤξερε καὶ αὐτός. Δὲν τὸν ἐξομολόγησε.* Αὐτὸ ποὺ ξέρω ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο Γέροντά μου ποὺ τὸν ἐξομολογοῦσε «ὁ Ἰωσὴφ ἦταν καθαρὸς ἀπὸ σαρκικὰ ἁμαρτήματα». Τότε γιατὶ δὲν ἔγινε παπάς; Λὲς σώνει καὶ καλὰ ὅλοι νὰ γίνουμε παπάδες; Ὁ Γέροντάς του ὁ Ἰωσὴφ ὁ Ἡσυχαστής, μποροῦσε καὶ δὲν ἔγινε παπάς. Ομοίως και ο γέρο Αρσένιος ὅπως ὁ ἴδιος μοῦ ομολόγησε (μὲ τὴν ἁπλότητά του). Γιὰ λειτουργικὲς ἀνάγκες, πρῶτα ἐξυπηρετοῦντο ἀπὸ τὸν π. Ἐφραὶμ Κατουνακιώτην. Ἔπειτα προεχείρησε τὸν Γέροντά μου παπαΧαράλαμπο σὲ ἱερέα, καὶ τὸν π. Ἐφραὶμ σὲ διάκονο. Ἐπειδὴ ὅμως συχνὰ ζητοῦσαν τὸν π. Ἐφραὶμ τὸ Μοναστήρι καὶ ἡ Ν. Σκήτη στὶς κοινὲς συνάξεις, καὶ τοὺς χαλοῦσαν τὸ τυπικὸ τῆς ἡσυχίας, πολὺ νωρὶς παρὰ ἡλικίαν, τὸν προεχείρησε καὶ αὐτὸν ἱερέα. Δύο ἱερεῖς γιὰ τὴν συνοδεία τους ἦσαν ὑπεραρκετοί. Πρὶν κοιμηθεῖ ὁ Γ. Ἰωσὴφ ὁ Ἡσυχαστὴς οὔτε ἀπέκλεισε τὸν νέον Ἰωσὴφ νὰ γίνῃ ἱερέας μετὰ τὸν θάνατόν του, οὔτε ὅμως καὶ τὸν προέτρεψε. Ἀφοῦ κοιμήθηκε ὁ Γέροντας Ἰωσὴφ καὶ ὁ ὑποτακτικὸς Ἰωσὴφ ἦταν Μοναχός, δὲν θέλησε παρὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Γέροντά του νὰ γίνῃ. Αὐτὸ ξέρω ἀπὸ τὸν Γέροντά μου παπαΧαράλαμπο. Δὲν θὰ παρασιωπήσω τὸ γεγονὸς ὅτι ἔστειλε ἐπίσημο πατριαρχικὸ γράμμα ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης Δημήτριος, μὲ τὸ ὁποῖον πατριαρχικῇ ἀποφάσει, ὁ Γ. Ἰωσὴφ θὰ προεχειρίζετο καὶ ἱερέας καὶ ἡγούμενος τῆς Ι. Μ. Κουτλουμουσίου. Συνδιασκεφθεὶς ὁ ἀείμνηστος μὲ τὸν Γέροντά μου π. Χαράλαμπο του είπε, εγώ συνμμαρτυρία ότι δεν έχεις κόλυμα ιερωσύνης σου δίνω, όμως από κεί και πέρα αποφάσισε όπως σε φωτίσει ο θεός και παρόλο ότι είχε πατριαρχική απόφαση προτίμησε να πατήσει τον δαίμονα της φιλοδοξίας και ἀπέρριψε τὴν πρότασιν. Νομίζω γι’ αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἐμεγάλυνε

καὶ τοῦ χάρισε ἀνελπίστως τὴν Μεγίστην Λαύρα τοῦ Βατοπαιδίου, ποὺ οὐσιαστικὰ ὅσο ζοῦσε αὐτὸς ἦταν ἡγούμενος.

Ἀλλὰ ἀκόμα πῶς νὰ παρασιωπήσουμε τὸ μεγάλο ἐκεῖνο θαῦμα ποὺ εἴδαμε ἰδίοις ὄμμασιν; Ἐνῶ κοιμήθηκε κανονικὰ ὅπως ὅλοι, μετὰ ἀπὸ λίγες ὧρες, τὸ πρόσωπό του χαμογέλασε, ὅπως φαίνεται καὶ σὲ φωτογραφίες. Επειδή όμως εκυκλοφόρησε μία φήμη να μην πώ λάσπη, ότι μετά τον θάνατο του είχαμε την επινόηση αλλά και την τέχνη να κάνουμε μετά από ώρες (αν είναι δυνατόν) να χαμογελά, λυπούμε να γράφονται αυτά από ανθρώπους που υποτίθεται ζούν χριστιανική ζωή. Εύχομαι να εννοήσουν εγκαίρως το θανάσιμο σφάλμα τους όπου γίνεται και αιτία σκανδαλισμού αστήρικτων ψυχών και όχι μόνον να εξομολογηθούν αλλά δημοσίως να ομολογήσουν το σφάλμα για να μην βρεθούν αντιμέτωποι του φοβερού κριτηρίου.

Σὰν ἐπισφράγισμα, μὲ πόνο ψυχῆς θερμοπαρακαλῶ ὅσους περιεπλάκησαν σ’ αὐτὴν τὴν σκανδαλολογίαν, νὰ παραιτηθοῦν διότι καὶ στὸν ἑαυτόν τους μεγάλη ζημιὰ προκαλοῦν ἀλλὰ καὶ ὅσους παρασύρονται καὶ σκανδαλίζονται (οὐαὶ δι’ οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται). Ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο. Ἂν πράγματι ὑπάρχουν τυχὸν σφάλματα στὰ τόσα ψυχωφελῆ ποὺ προσέφερεν ὁ ἀείμνηστος μὲ τὴν γραφίδα του, μὲ καλὴ θέλησιν ἄς τὰ ὑποδείξουν στοὺς ὑπευθύνους τῆς Μονῆς κατ’ ἰδίαν, ν’ ἀναλάβουν τὶς εὐθύνες τους. Ἂν δὲν δέχεται η Μονή νὰ συνδιασκεφθοῦν τότε ἄς κάμουν ὅ,τι τοὺς φωτίσῃ ὁ Θεός. Ὅσον ἀφορᾶ ὅμως ἠθικὰ σκάνδαλα δὲν ἔχουμε κανένα δικαίωμα νὰ δημοσιεύσουμε καὶ μάλιστα νὰ πατοῦμε πάνω σὲ πτώματα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ὑπερασπιστοῦν. Μὲ τὰ μάτια μας ἄν δοῦμε ὀφείλουμε νὰ τὰ διαψεύσουμε. Ἀπὸ τὴν πολυετή μου ἐμπειρία ὁμολογῶ ὅτι σὰν ἄνθρωπος μοῦ ἔτυχαν φορὲς νὰ κατακρίνω κάποια πράγματα. Δὲν πέρασε καιρὸς καὶ ἔκανα τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Ἀκόμα τερματίζω μὲ τὸ ἑξῆς φοβερό. Ἐγνώρισα πρόσωπα ποὺ εἶχαν τὸ πάθος νὰ δημοσιεύουν ἠθικὰ σκάνδαλα εἰς βάρος τῶν ἄλλων. Μετὰ καιρὸν ἠκούετο νὰ δημοσιεύουν τὰ ὅμοια καὶ χειρότερα εἰς βάρος ἐκείνων. Εὔχομαι σ’ ὅλους καὶ στὸν ἑαυτόν μου νὰ μᾶς φυλάξῃ ὁ Κύριος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς κατακρίσεως. Ἡ κρίσις εἶναι τοῦ Θεοῦ μόνον, «μὴ κρίνετε ἵνα μὴ κριθεῖτε»(Ματθ. ζ΄,1). Ζητῶ συγγνώμη ἄν μὲ τὰ ἀνωτέρω λύπησα κανέναν ἀδελφόν.

Διατελῶ με τα της εν Χριστῶ αγάπης Ιωσήφ μ.δ.

Ἰωσήφ, Μ. Δ

*Ομακαριστός π. Νικόδημος Μπιλάλης όπως τον έζησα και όπως τον χαρακτήριζε

ο γέροντας του Ιωσήφ ήταν ένας πολύ αξιόλογος άνθρωπος, έξυπνος και πολύ μορφωμένος. Δυστυχώς ανθρώπινο ήταν, δυσκολεύτηκε να υποτάξει την γνώση του στον ολιγογράμματο Γέροντα Ιωσήφ. Τόσο ο Γέροντας όσο και ο ηγούμενος Χριστόδουλος τον προβίβασαν σε προϊστάμενο αλλά και αντιπρόσωπο της Μονής παρά την Ιερά κοινότητα. Ενώ είχε σωστές θέσεις, όμως είχε έντονο ύφος. Αυτό ανάγκασε και την Ιερά Κοινότητα να μην τον διορίσει ξανά το επόμενο έτος. Εν συνεχεία αποχώρισε και από την Ιερά Μονή Κουτλουμουσίου. Επόμενο ήταν διακατεχόμενος από κάποια πικρία να εκφραστεί κατά κάποιον τρόπο ανάρμοστο.